

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל, טל: 03-9097022

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

פניני הלכה

מתחילין בנעימת השירה מפסוק ויושע ה'

מנהג אבותינו שמתחילין מפסוק ויושע בניגון ובנעימה המיוחדת לשירת הים, הן בתפילה הן בקריאת התורה.

וכך מובא ב'מחזור ויטרי' (עמי ש"ה), ובספר 'יוסף אומץ' (סימן רפ"א) כתב וז"ל: **ויושע, יש לנגן, ע"כ.** וכתב בספר 'חרדים' בעשר סגולות שמכפרין על עוונותיו של אדם בלי סיגוף ועינוי, שאחת מהן היא מי שקורא **ויושע** בשמחה ובניגון כמו שאמרוהו ישראל וכו'.

וטעם הדבר כתב רש"י בספר 'הפרדס' (סימן ה') וז"ל: והראשונים תיקנו לומר השירה בכל יום אחר פסוקי דמזרה כדי להזכיר ניסים ונפלאות שעשה עמנו בעבור שמו הגדול, והרי אנו מתחילין מיושע **שמשם עיקר הנס** וכו', ע"כ. (יעוין כ"ז ביבארות יצחקי הלי ברכות השחר עמי קכ"א את ס')

ויאמר ה' וכו' לאמרו. דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם (במדבר טו. לז-לח)

מובא ב'מדרש הגדולי למהר"ד עדני זצוק"ל וז"ל: שלוש אמירות יש כאן. מלמד שאמר הקב"ה למשה **שיאמר לישראל, וישראל לבניהם, ויזהירו אותן על מצות ציצית לשמור ולעשות**, מפני שיש בה זכירת כל מצוות והיא שקולה כנגד כל המצוות כולן, שנאמר וראיתם אותו וזכרתם את כל מצוות ה' וכו'. ואמרת אליהם. לרבות עבדים משוחררים וכו' ובצד השני אתה אומר **בני ישראל, להזהירו את הגדולים על ידי הקטנים להנהיגם במצוות.** מכאן אמרו **קטן היודע להתעטף חייב בציצית וכו'.**

למדנו ממדרש זה שבמצוות ציצית יש חיוב מיוחד על הגדולים לחנך הקטנים. ועל אף שיש חיוב חינוך לקטן על כל המצוות, מצוה זו מפני חשיבותה המזכרת לאדם בוראו ומשמרתו מן החטא ומביאתו לידי יראת שמים, הוזהרו הגדולים ביתר שאת וביתר עוז. וכמו שכתב בקיצור השל"ה, שנער **קטן שיועד לדבר**, תכף ילבישו אותו, טלית קטן, כי מכח זה יזכה בקטנותו לנשמה רמה ונשגבה, ושורה עליו רוח דקדושה. ולכל הפחות כשיהיה הנער בן שלוש שנים. והסימן כי האדם עץ השדה, כמו העץ שלוש שנים יהיה לכם ערלים, עכ"ל. לכן יתנו ההורים דעתם לזה בכל עת ובכל שעה, דכמה תפילות וכמה תחינות עושים ההורים כדי לזכות בילד שנשמתו תהיה רמה ונשגבה, והנה ע"י חינוך הבנים למצוה זו בקל יכולים לזכות לזאת.

ואבותינו בתימן על אף שעל הרוב לא הלכו עם טלית קטן מלבד יחידים כגון מארי חיים כסאר זצ"ל ועוד. מ"מ היתה עליהם הטלית הגדול מקופלת על כתפיהם (בלעז - שאמלה) בכל עת שהיו הולכים ממקום למקום. וזאת מפני חשיבותם והערכתם לטלית, שהערבים היו שמים חרב קטנה שהיו חגורה על בטנם לאות כבוד וגאווה (על חרבך תחיה), ואילו היהודים שמו טלית גדול על כתפיהם. ומעולם לא נכנסו לבית הכנסת ללא שהיו עטופים בטליתם וזאת בין הגדולים ובין הילדים הקטנים. ולשון הרב עמרם קורח ביטערת תימן' (עמי קט) 'גנאי הוא אם יהלך בשוק ואין טליתו על כתפיו. ובק"ש בפרשת ציצית מנשקים הציציות משום חיוב מצוה הן גדולים והן קטנים. ומרוב ערכם לטלית היו נקברים עם טליתם שהיתה מלוית אותם בחייהם' (יעוין בשע"ה ר"ד סי' קנט ס"ו).

ובכדי שהילד יבין משמעות הדבר חשוב לומר ולדבר בבית על מעלת וערך מצות ציצית. ואין צורך להעלות כאן את מעלת מצוה זו רק אזכיר דבר אחד שאינו מפורסם לכל, מה שכתוב בזהר. ימי שמתעטף בציצית המלאכים מכריזים לפניו תנו כבוד לבן המלך' (מובא בימנחת יודה' על פרשתינו). ולאידך גיסא יאמר לבנו שהטלית שומרת עליו כחומת מגן וכשאין עליו ציצית שמירתו פחותה ועלול ח"ו להינזק. והכל תלוי במראה פנים של ההורים. ר"ל, אם ההורים מראים שמחה גדולה לבנם כאשר הולך עם טלית (קטן או גדול) על גופו, ולהיפך כאשר הולך ללא טלית מראים חרדה (לא של פחד אלא של דאגה), ולא אומרים לא נורא אם אין לך טלית, אלא אומרים חבל! אתה מפסיד זכות גדולה של מצוה ששקולה כנגד כל המצוות וכו'. אזי יחרט הדבר בראשו וישים טליתו גם ללא שיזכירוהו, והמצאיות מעידה על זאת.

וכל זה תלוי גם כיצד נראית הציצית בלויה וקרועה או כחדשה ויפה, שאם הבן רואה שלא מתקיים בציציתו יזה אלי ואנוה' אין סבה שיעריכנה, ויתבייש ללבושה וגדול כבוד הבריות. ואם היא גדולה יותר מגופו או קטנה לגופו או שאינה נקיה וכו"ב, אזי תציק לו וימאס בה. ואם ציציתו פסולה לא יזכו הילד והוריו למה שכתב השל"ה. ע"כ לא יחסוך אדם בממונו בהוצאות מצוה זו, ולא יחסוך במילים לבניו בשבח מצוה זו. ועמלו וטרחתו רואה זאת בנו ומפנים כמה חשובה ויקרה מצוה זו, ועי"כ ידע להעריכנה ולהקפיד בה. ויזכה לשמירה מעולה ולנשמה גבוה, אכ"ר.

מתלמידי הת"ת בתפילה עם טלית גדול

יבורכו מפי עליון מרן נשיא המוסדות הגאון הגדול רבי יצחק רצאבי שליט"א, והיושב לימניו רב ק"ק 'פעולת צדיק' אלעד בנו מו"ר הרה"ג משה רצאבי שליט"א אשר מפנים מזמן לימודם למען קידום הת"ת בכל המישורים, יהא רעוא שיזכו לאריכות ימים ושנים וירבה גבולם בתלמידים וחפץ ה' בידם יצלח להגדיל תורה ולהאדיר במסורת אבותינו הקדושה והנאמנה

מרבני הקהילה

הרה"ג עובדיה יפעי שליט"א
נשיא קופת החסד 'חסדי עולם', אלעד
איש לשון

פתרונות לפרשת 'בהעלותך'
אחודה חידה! המילה 'נא' מתפרשת
ל'בקשה' 'עתה' 'חצי' 'ישול'.
הזוכה: ר' איתמר דחבש הי"ו.
מי בתמונה? הרב יוסף זיין זצ"ל.

אולי חידה!
הק זוכרים בל יום
את יום השבת?
התשובה במדויק תימן על הפרשה
בין הפותרים כנונה ויגדל פרס

דבר נאה להעלות במקצת מעל דפי עלון קודש זה, בו אנו זוכים לראות, פני כרובים פורשי כנפים, והם תינוקות של תיית "עטרת חיים", בראשות ידידי עוז, הרב אליהו נהרי שליט"א, איש חי רב פעלים, כרובים אלה, צריך להם שמור רב מפני לשון בני האדם, שהיא חרב המתהפכת, אומנות של עשו עליו נאמר ועל חרבך תחיה. עליה אמר נעים זמירות ישראל, "איש לשון בל יכון בארץ" (תהלים קי"ג) ירמיה הנביא אמר "לכו ונכהו בלשון" (יח"י י"ח) ואילו ישעיה (ה, כ"ד) בטה את עוצמתה "כאכל קש לשון אש".

שורש הרע הזה הציף את שכבת העם ואת הנוער, שנשחף בזרם "לשון אש", שממינה ובה מצאו בני תמותה קיום בעולם. הכחישו דברי החכם מכל אדם "ואין יתרון לבעל הלשון" (קהלת י') וכך רבה רעת האדם בארץ. לזאת שאלו רבותינו, סמוכים מן התורה מנין? אמר רבי יוחנן דכתיב "סמוכים לעד לעולם". (גמ' ברכות ז.)

פרשתנו שלח לך אנשים, אף היא סמוכה לסוף פרשת בהעלותך והיא נדרשת בפי חז"ל מפני מה נסמכה פרשת המרגלים לפרשת מרים? תשובה, "רשעים הללו ראו ולא לקחו מוסר" (רש"י). צדקת זו שכל כוונתה לדבר על צפורה אשת משה רק טוב, התורה מתעדת את עונשה להיותה נבדלת מתוך בנות ישראל ובני ישראל שבעה ימים מחוץ למחנה. אוי לאותה בושא שמליוני בני אדם רואים עד כמה גדול עונשה על "יתדבר מרים ואהרן במשה" לשון הרע, נשיאי ישראל מובחרים שבעם רואים ואינם לוקחים מוסר והם ומוציאי דיבת הארץ, חטאם חרוט בספר תורת ה' עד עולם.

אבות המוסר נרגשים מהביטוי רשעים הללו. מה גדול העון שלא למדו ממרים, יצאו דבריהם קלורין לעינים. שעוצמתו של החטא, גנוז בתיבת "ראוי". משום שאי אפשר שהילוד אשה יראה מחוזה נורא ולא ידבר אליה, אלא א"כ יש בו שורש פורה ראש של רשעות. עדות נאמנה שמה שהעין רואה אין מצב שלא ישפיע. בריאת האשה תעיד, דכתיב "ויפיל ה' תרדמה על האדם וישן" על מה ולמה הפיל תרדמה לקחת אחת מצלעותי? שלא יראה חתיכת הבשר שממנו נבראת ותתבזה עליו" (רש"י).

מסקנת הדברים ידיעה גרידא שהיא אחת מצלעותי, אין בה היכולת לגרום שתתבזה בעיניו. ומקרא מלא הוא "ויאמר האדם עתה הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי", ידע, ואין בידיעה זו תתבזה, ברם, ראייה, היא עוצמה הפועלת ללא הרף ואין יכולת להמלט מהשפעתה, וכאן מחוזה מזעזע מראה צרעת בבשרה רחוקה מכל המחנות, ימים שבעה, ולקייח מוסר אין, וכבר הרמב"ם בשמונה פרקים (פ"ב) כי ע"י הראיה יגבר כח המדמה הוא הכח, אשר יזכר רשומי המוחשים אחר העלמם וכ"י עד שמבשרו לחלק המתעורר הוא הכח, אשר בו ישתוקק ויכספ ע"ש, זו התוצאה, אם המרגלים, ראו ע"כ לקחו מוסר, ואם זה לא קרא יהא עונשם גדול לעיני כל.

כך נחתם גורלם, "וימותו האנשים מוציאי דיבת הארץ במגפה לפני ה'" (במדבר י"ד) פיר"ש "באותה מדה הרגונה להם, מדה כנגד מדה, הם חטאו בלשון ונשתרבו לשונם עד טבורם ותולעים יוצאים מלשונם ובאים לתוך טבורם" נ"ל ע"פ דברי חז"ל על הפסוק "אל תיראי תולעת יעקב", איתא במדרש תנחומא (כ"ב ב) "מה תולעת מעקרת את האילן בפיה", ראה מה רב כחה של בריאה קלה שבקלות לעקור ארזי לבנון בפיה, שם טמון כחה, כך המרגלים בכל פיהם ולשונם עקרו עם שלם גרמו בכיה לדורות, עונשם מדה כנגד מדה אותה תולעת יוצאת מלשונם אל הטבור. הטבור הוא החלק היחיד המחובר אל האם ממנו קיום גוף העובר ממנו וע"י האוכל השפעה לעתיד הבן. ראה דברי הגמ' ביומא (פ"ב ע"ב) שתי עובדות ביום הכפורים, אחת הריחה מאכל ביום כפור וקיים סיכון לחייה. בא מעשה לפני רבי ואמר להם תלחשו לה באוזן שיום כפור היום, זה הועיל פיר"ש שבאותה שעה פסק העובר את תאות האוכל ע"ש וזכתה שיצא ממנה רבי יוחנן ע"ש. הנלמד שקשר הטבור בין האם לעובר הוא תולדתו לימי חייו.

בהיותנו עוסקים ברעיון נגשג בו הנביא ישעיה אמר "כאכל קש לשון אש", היינו שעוצמת הלשון הוא לאכל ולכלות, פשוטי עם וחכמיה, אך דע כי גם מה שאכלה האש הלשון יש יכולת ביד האדם לרומם, הן ידוע כי אחת המלאכות השפלות במקדש, הוא שפך הדשן, ומ"מ אמרה תורה "והרים את הדשן" אמרו בעלי המוסר שגם עבודה שפלה זו אפשר לרומם.

בא וראה שבכל התקופות והזמנים, לשון אש פגעה בכל שכבות העם, וכאמרת הפז מפי קדוש עליון בעל הישפת אמת", על הפסוק בתהלים (ק"ג) "מאשפות ירים אביון להושיבי עם נדיבים", שמעתי מפי מו"ז ז"ל, כי הקב"ה מוקים ומרים הרצונות של בני ישראל המונחים באשפות ומחפכן להתנדב רצונות אליו יתברך ע"כ ישאל השואל כיצד ניתן להנצל מלשון האש? מתברר שרבים ממאורת ישראל הרימו קול נהי על מה שעינם רואה ואוזנם שומעת כיצד רומסים זא"ז וחרב לשונם שלופה כולל ת"ח, ויצעקו במרה, איך נסתתמו עיניהם לראות דברי הגמ' (בשבת ט"ד) "יאמרו זונות העיר מפרכסות זו את זו", פיר"ש מפרכסות זו את זו, את שער חברתה להיות נאה, כ"ש ת"ח, אך המציאות זועקת עד שמים בהיפך.

הגאון רבי יצחק מוואלאזין זצ"ל, כתב בדרך צחות על הכתוב "קרבנו רודפי זמה", כלומר גם זונות העיר קרבו זל"ז, אבל המצער "ימתורתך רחקו" היינו אלה שחלקם בתורה רחקו זמ"ז.

בא וראה במה הכתוב מדבר, הגמ' (בפסחים ק"ג) ת"ר שלשה שונאין זא"ז, הכלבים, התרנגולין והחברין וי"א אף הזונות", לדעת הי"א זונות שונאת זל"ז, כשנאת הכלבים, שהיא חלק טבעי מהן. א"כ ישאל השואל, כיצד הן מפרכסות זו את זו? האיר עינינו אחד מגדולי עולם, הנלמד מהן על אף שנאת התחום, אבל כל אחת מהן יודעת שאם לא תדאג לשפר את חברתה כל עולמה ירס, כדי שהמקצוע ישתפר בעיני כל והרווח יפרח, איך דרך מאשר להיות שותפה בפריחת הזמה, ואם זונות יודעות את הסוד ק"ו בן בנו של ק"ו חכמים שתורה אור. אך גדלה עד מאד נשיכת הלשון להשפיל את רעהו ולרומם את עצמו ע"ז אומר מדרש תנחומא (מצורע ב) "כל בעלי מומין מתרפאין בעולם הבא, והנחש אינו מתרפא", הוא בעל הלשון.

ה"ר שנזכה לחזות בנועם ה' שבת אחים גם יחד, מעין למידה לתינוקות של בית רבן אכ"ר.

כאן מקום לברך מעומקא דליבא איש פעלים מנהל התיית "עטרת חיים" בעירנו הרב אליהו נהרי שליט"א ועמו כל הנוסקים בקודש, וישר חלם ויזכו וגם אנו לראות בנועם ה' איך הכרובים פורשי כנפים לרומם ולהאדיר את ק"ק בעירנו ובכלל.

ניתן להקדיש את העלון להצלחת, לרפואת, לעילוי נשמת.
לפרטים במזכירות הת"ת: 03-9097022

אתחילי לשון
אשה עברה – מה שכיחם
אומרים אשה מעוברת.

מחידושי רבותינו

שלח לך אנשים (במדבר יג. ב.)

רצה ית' שתהיה השליחות ע"י משה שאם יתחייבו לא יהיה חמור כל כך. ושמא י"ל שמכאן אנו למדים אהבתו ית', על עמו ונחלתו וכאב את בן ירצה ואינו רוצה בהשחתת הרשעים, כמ"ש יחי אני נאם ה' אם אחפוץ במות הרשע כי אם בשונו מדרכיו וחיה.

ומאחר שגלוי וידוע לפניו יתברך שנתידין להוציא דיבה על הארץ. לפי אם השליחות על פיו ית' וימרו פיו, היה עונשם גדול מאד כמו שכתבנו אצל ידבר אתה עמנו ונשמעה ואל ידבר עמנו ע"ש. משא"כ אם תהיה השליחות ע"י משה אם יחטאו יהיה להם קיום והעמדה ע"י חרטה ותשובה.

וא"ת, מאחר שגלוי וידוע לפניו שנתידים לחטוא אי"כ למה לא מנעם מללכת? זה לא יתכן, שא"כ לא יהיה לאדם שכר ועונש בעולם כמו שידוע. לפי הניח ית' הבחירה חפשית ביד האדם כי זאת היתה כוונת הבריאה להיות העולם מתנהג בטי"ר (בטוב ורע) כדי שיקבל האדם שכר טוב כשיכוף יצרו המחטיוא ולא ימנע טוב להולכים בתמים, ועוד שאם מנעם היו מתלוננים טפי.

(י"אור תורה' להגר"פ הכהן זצ"ל)

בדרכיהם אתהלך...

"אלגורקה"

כאשר בניו של הרב יצחק הלוי התחתנו, הוא בנה להם בתים לפי מתכונת הבית שבנה לעצמו. ועשה רחוב רחב דיו לפירוק הסחורות מעל הגמלים, אשר נקרא על שמו "שארע (רחוב) בית יצחק". משפחת יצחק הלוי גדלה ונעשתה לאחת מן הגדולות ביותר בצנעא. ברחוב בית יצחק נבנו הרבה בתים, והמקום הפך לשכונה אשר נקראה "אלגורקה" – (החפירה), לזכר מעשה נבלה שנעשה ע"י אחד מן הפושעים המוסלמים שהיה גר באחת השכונות הערביות בצנעא. וכך היה המעשה:

הוא היה בא בכל ערב-שבת בזמן שכל היהודים נמצאים בבית הכנסת וקוראים שיר השירים, ומתפללים מנחה של יום הששי וערבית של שבת. שהרי בדרך כלל בתימן הוסיפו מחול על הקודש והיו הולכים ביום שישי לבית הכנסת מוקדם. הגנב היה מטפס על קירות החצר ונכנס למחסנים, גונב מספר עורות מעובדים ויוצא דרך השער הראשי של הבית. הוא עשה זאת כמה פעמים מבלי שאנשי הבית הרגישו בכך. ורק היו רואים שחסרה כמות של עורות, ולא זו בלבד, אלא שבכל פעם היו חסרים יותר. בבית אף פעם לא נמצאו סימני פריצה מפני שהגנב היה נכנס דרך שער החצר שמאחורי הבית ולא משאיר עקבות אחריו. כאשר הבינו מה קורה, החליטו הבעלים להשאר בסתר בבית ולחקור איך נעשתה הגניבה.

לאחר שראו במו עיניהם איך פועל הגנב, התיעצו היצרנים ביניהם והגיעו לכלל החלטה שחייבים להיפטר מגנב זה ללא רחמים, שכן עשה את זממו בעצם יום שבת קודש, ואם יראה שהדבר מצליח בידו – ימשיך בכך לעולם. ובכך החליטו לחפור בור עמוק לפני השער הראשי של הבית שדרכו היה הגנב יוצא, כך שלא תהיה לו שום אפשרות לטפס ולצאת ממנה. את הבור כיסו במחצלת קש ועליה פזרו עפר, כדי שהגנב לא ישם לב לבור. הדרך מן החצר אל המחסנים היתה חשוכה והבור נחפר בצורה שלא היה סיכוי להבחין בו. אנשי הבית הכינו אבנים רבות, וחיכו לגנב שיצא מהבית עם העורות ויפול לתוך הבור, והם יזרקו עליו את האבנים ויכסו את הבור בעפר.

בערב שבת לפני התקדש היום, הגנב הגיע ונפל לבור, ומיד זרקו עליו אבנים, וכיסו את הבור בעפר וקברו אותו חי, והלכו חזרה לבית הכנסת.

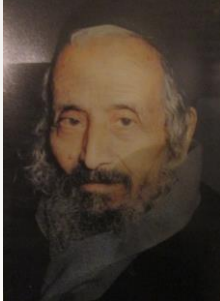
פושע זה היה גנב ידוע ומפורסם בצנעא, מדי פעם בפעם היה נתפס ויושב בבית-הסוהר, אך בצאתו משם חוזר לסורו הרע. פעם נתפס ובא לפני הקאדי (השופט) לבוש בגדים יפים והופעתו מפוארת. שאל אותו הקאדי: "מדוע אתה חוזר כל פעם לסורך ונתפס בכל פעם על גניבה?" ענה לו הפושע: "אדוני הקאדי, אני מבטיחך שאם תצטרך גם אתה תגנב".

המשטרה היתה מרוצה שהגנב נעלם ועל כן לא עשתה שום מאמץ לגלותו. היהודים קראו לשכונה זו מכאן ואילך "אלגורקה" על שם הבור שטמנו לגנב.

(יעדות ביוסף עמי 25)

לוש"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

לוש"ק
שלום בן יעקב
ומירב טליה בת מנשה

מהליכות אבותינו

תורת קבע ומלאכתו עראי

כתוב במסכת אבות (פ"ב מ"ב) רבן גמליאל בנו של רבי יהודה הנשיא אומר, **יפה תלמוד תורה עם דרך ארץ**, שיגיעת שניהם משכחת עון, ע"כ.

ואולי אפשר לומר דרך דרש: יפה תלמוד תורה כאשר היא נלמדת, כשאדם עסוק עם דרך ארץ כלומר מלאכתו. וגם שני"ז מוכיח שתורתו קבע שבכל עת עוסק בה, ומלאכתו עראי שלא תמיד עוסק במלאכה.

וזאת ראינו וגם שמענו על אבותינו הקדושים נע"ג, אשר אפילו בשעת מלאכתו היו עוסקים בתורה. ומהם יש עודם חיים בזמנינו, דוגמת מארי יחיא כביר הי"ר ממושב 'מדריך עוז', שעוד בצעירותו סיפרו עליו שפיו מלמל תורה גם בעת מלאכתו ולא פסיק פומיה מגירסיה.

וגדולה מזאת סיפרו לי אנשים שראו בעיניהם את המעשה שלפנינו: בעיר גדרה היתה שכונת ע"רים ב"מ, ובתוך שכונה זו היה מפעל גדול ליצור מוצרים מקש.

בכל יום היו נשותיהן של העורים מניחות על כתפיהן את הצריך להן ומוליכות את בעליהן העורים אחריהן למפעל זה. במפעל היה אדם שהיה רואה ככל האדם אשר היה מסדר לכל עור ועור סמוך למקומו את הדברים שצריך למלאכתו. כאשר היו העורים מגיעים ועובדים, **היה הוא קורא לפניהם בקול רם הלכת מתוך ספר ישתיילי זיתים.**

ואם היה נגמר לאחד מהעורים דבר הצריך למלאכתו, היה אומר לו, נגמר לי, והוא היה פוסק מקריאתו ונתן לו כדי צרכו למלאכתו, ואח"כ ממשיך לקרוא להם ב'שתיילי זיתים'.

ואלו האנשים אשר אמרו חז"ל עליהם שסומא חשוב כמת ופטורים ממצות תלמוד תורה, ועם כל זאת מסרו נפשם גם בעת עבודתן ללימוד התורה הקדושה עאכ"ו האדם וכ"ו.

לעילוי נשמת

חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל, דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

לרפואת

אבנר בן יפת בתוך שכחע"י

תפארת בנים

חכמי תימן

הרב שלום אלשיך הלוי זצ"ל

גולד בצנעא בשנת תרי"ט, תלמידם של אביו ושל דודו אחי אמו הרב יחיא בדיחי, ושל הרב חיים קרח. בקי בתלמוד ובפוסקים, בקבלה ובמחשבה. דרשן ומרביץ תורה בבית המדרש אלשיך. עלה לארץ ישראל בשנת תרנ"א והתיישב בירושלים. הנהיג את הקהילה יחד עם הרב אברהם אלנדאף, כשהוא משמש יו"ר ועד רחוני, והרב אברהם אלנדאף יו"ר ועד גשמי. בשנת תרנ"ה היה בין מייסדי ישיבת המקובלים 'רחובות הנהר'. בשנת תרע"ב נשלח כשד"ר הקהילה לסוריה ולמצרים. כיהן כרב ראשי ואב"ד הקהילה. חתום על כרוזים רבים יחד עם שאר רבני ירושלים. חיבר פירוש על התורה יודרש שלום, וכן שירים ותפילות, ופירושים לשיירי אבא שלום שבזי.

נפטר בירושלים א' אלול תש"ד

כיתה ד' שמחים בסעודת מצוה בסיום משניות מסכת בבא קמא. יה"ר שייסימו את כל הששה סדרים בידיעה ובשינון על פה, אכ"ר

חוגגים את סיום ספרי הנביאים תרי עשר. וכן את סיום משניות מסכת חגיגה. יה"ר שייסימו את כל הארבעה ועשרים ספרים בידיעה ועל פה, אכ"ר

חוגגים את סיום חומש ויקרא בעיון וכבר הם באמצע שינון הספר פעם נוספת. יה"ר שימשיכו לעלות במעלות תורה והיראה ויזכו להיות ממקריבי הקרבנות, אכ"ר

התודה והברכה לידידנו חבר הכנסת הרב יואב בן צור הי"ו וסגן ראש העיר הרב צוריאל קריספל הי"ו על אשר פינו מזמנם למצן תש"ר לבחון צרכיהם, לראות ולעשות מה שביכולתם מול אורחי משרד החינוך, מול אורחי הצרייה להרחיב ולפתח ולשדרג את מתחם הת"ת והאניס למצן יתקיים תורה מפוארה בכלי מפואר. יה"ר שחפץ ה' בידם ויצלח ויזכו לאורק ימים וסנות חיים פנהורא מצליא ולזכות תש"ר תצמוד להם וללוצ צרעם, אכ"ר.

התודה...

למשפחות היקרות והנכבדות החפוצות

בעילום שמם

על אנשי מפרישינו את מעשרותיהם למען תש"ר, שענייני שירם כפול ומכפול מן השמים, החוקת לימוד התורה המעולה שבכולן שהגל פיהן מקיים את העולם ומגשלין גזירות קשות מעם ישראל.

הברכה...

והשפע ממקור ברכה עליונע להרה"ג עובדיה יפעי שלישי"א הנותן מומנו הפרטי למען תש"ר. יה"ר שיזכו כולם לנהורא מעליא ובריאות איתנה לאורך ימים ושנים לראות בגים ובגני בגים הולכים בדרכי ישירים תלמידי חכמים צעונים

הערות, הארות ותשובות לחידות ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009 או במייל: Nahari@enativ.com

חבר הכנסת הרב יואב בן צור הי"ו ומרעיו סגן ראש העיר הרב צוריאל קריספל הי"ו ומשב"ק מרן נשיא המוסדות הרב שילה יגאלי הי"ו והעסקן הרב צביאל כהן הי"ו, בסיור כביתות ובגני הת"ת, בוחנים את צרכי המוסדות ונהנים ומתרגשים לשמוע את קול לימודם של הילדים ותשובותיהם היפות